

**НАЦІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
ПРИ ПРЕЗИДЕНТОВІ УКРАЇНИ**

**ОДЕСЬКИЙ РЕГІОНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ
ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ**

**РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО
УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ:
ТЕОРІЯ, ПРАКТИКА, МІЖНАРОДНИЙ ДОСВІД**

*Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної конференції
за міжнародною участю*

26 жовтня 2018 року

УДК 351:342.5(061.3)
Р 45

Редакційна колегія:

Іжа М. М. – д.політ.н., проф.
Ахламов А. Г. – д.е.н., проф.
Безверхнюк Т. М. – д.держ.упр., проф.
Давтян С. Г. – к.держ.упр., доц.
Колісніченко Н. М. – к. держ.упр., доц.
Красностанова Н. Е. – к.е.н., доц.
Кривцова В. М. – к.і.н., доц.
Марущак В. П. – д.держ.упр., проф.
Пахомова Т. І. – д.держ.упр., проф.
Пігарєв Ю. Б. – к.ф.-м.н., доц.
Попов М.П. – к.держ.упр., доц.
Попов С. А. – д.держ.упр., проф.
Приходченко Л. Л. – д.держ.упр., проф.

Рекомендовано до друку Вченою радою
ОРІДУ НАДУ при Президентіві України.
Протокол № 229/9-7 від 11 жовтня 2018 року.

Реформування публічного управління та адміністрування: теорія,
Р 45 практика, міжнародний досвід : матеріали Всеукраїнської наук.-практ. конф. за
міжнар. участю. 26 жов. 2018 р. – Одеса : ОРІДУ НАДУ, 2018. – 522 с.

Матеріали публікуються в авторській редакції

Відсталість розвитку корпоративного управління в нашій країні обумовлена тим що до цих пір не створено необхідних інституційних передумов встановлення ефективних механізмів корпоративного управління, формування в цій сфері професійної культури і міжнародних стандартів. Переважна більшість акціонерних товариств були створені на базі державних підприємств, які працювали під жорстким тиском планової економічної системи. Після її розпаду і приватизації державних об'єктів держава практично усунулася від управління ними.

Зараз не здійснюється належний контроль за діяльністю акціонерних товариств, більшість з яких є непрозорим, вони не звітують про свою роботу. На організованому фондовому ринку обертаються менше 10% цінних паперів акціонерних товариств. Через це розвиток корпорацій неприпустимо низький що спричиняє многомільйонні збитки державі.

Підводячи підсумки необхідно звертаючи уваги що розвиток корпоративного управління необхідно активізувати через втручання держави у вигляді прийняття законів які зможуть регулювати діяльність пов'язана з застосуванням нових методів корпоративного управління.

Список використаних джерел.

1. Бочаева Г. В. Кодекс корпоративного поведения как элемент системы корпоративного управления // Молодой ученый. – 2016. – №10. – С. 630-634. – URL <https://moluch.ru/archive/114/30047/> (дата обращения: 05.09.2018).
2. Нідзієва В.А. Корпоративний кодекс як інструмент управління організаційною культурою загальноосвітніх навчальних закладів // Освіта та розвиток обдарованої особистості, № 7 (38) /07/2015
3. Чайка Г.Л. Культура ділового спілкування менеджера / Навчальний посібник / К.: Знання, 2005.- 442 с.
4. Кодекс корпоративного поведения / Сайт Федеральной службы по финансовым рынкам [Електронний ресурс] – Режим доступу http://www.cbr.ru/sbrfr/archive/fsfr/fkcb_ffms/catalog.asp@ob_no=1772.html
5. Федеральная комиссия по рынку ценных бумаг распоряжение № 421/р о рекомендации к применению кодекса корпоративного поведения / ФКЦБ России от 4 апреля 2002 г.

БАБІНА ВАЛЕНТИНА ОЛЕКСАНДРІВНА

доцент кафедри правознавства Одеського національного політехнічного університету, к.п.н

ПРАВОВІ ЗАСАДИ СПІВРОБІТНИЦТВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ ТА УКРАЇНИ З ПИТАНЬ ЦИВІЛЬНОГО ПРАВОСУДДЯ

Останнім часом збільшується кількість трансграничних судових справ. У зв'язку з цим зростає потреба у співпраці України з державами-членами ЄС з метою полегшення процедури визнання і виконання рішень українських судів за кордоном й Україні. Проте судова співпраця у цивільних справах між Євросоюзом і Україною відбувається в основному у рамках Гагської конференції з міжнародного приватного права. Між Україною і 13 державами-членами ЄС зараз діють договори про правову допомогу відносно цивільних справ, проте не в усіх цих договорах присутні положення про визнання і здійснення судових рішень. Двосторонній договір про правову допомогу в цивільних справах між ЄС і Україною нині не укладений через необхідність удосконалення українського законодавства в цій сфері.

У зв'язку з тим, що в українській науці основна увага приділяється питанням співпраці держав-членів ЄС у кримінальних справах, а сфера цивільного правосуддя не отримує належної уваги, виникає необхідність у всебічному комплексному аналізі правового регулювання співпраці Євросоюзу і України саме в цивільних і господарських справах і оцінці його можливих перспектив розвитку.

Прийнявши в 2005 р. Стратегію зовнішнього виміру юстиції і внутрішніх справ, ЄС чітко виразив намір розвивати простір свободи, безпеки і правосуддя не лише у рамках Союзу, але і за його межами. Відносно України ще в 1991 р. Євросоюз прийняв Декларацію, у якій призвав Україну підтримувати з ЄС відкритий і конструктивний діалог. Пізніше в 1994 р. був підписаний головний правовий акт, який визначав основи співпраці між ЄС і Україною, - Угода про партнерство і співпрацю між Україною і Європейською Спільнотою і його державами-членами, яка вступила в силу 1 березня 1998 р. І хоча в Угоді співпраця у сфері юстиції і внутрішніх справ не згадується, про цей напрям іде мова в інших актах.

Зокрема, Стратегія інтеграції України в ЄС, що повинна забезпечити входження нашої держави в європейський правовий простір, одним з напрямів галузевої співпраці України з ЄС відмічала співпрацю в області юстиції. А Програма інтеграції України в Європейський Союз містила цілий розділ «Правосуддя і внутрішні справи», в якому в підпункті 15.4.1 «Правова допомога у цивільних справах» в якості пріоритетів було передбачено консультації з Єврокомісією. відносно повноти переліку нормативних актів ЄС.

Пізніше Європейський Союз і Україна погоджували стратегічний документ, спрямований на розвиток партнерства і практичної співпраці між Європейським Союзом, - План дій Європейського Союзу в області юстиції і внутрішніх справ [2]. Проте про конкретну судову співпрацю в цивільних і господарських справах в нім не йшлося. Були тільки визначені загальні положення про необхідність створення мережі контактів для швидкого обміну інформацією; забезпечення освіти українських суддів з акцентом на права людини, захист персональних даних, цивільне право; здійснення боротьби з корупцією. Заклавши фундамент для такої співпраці між ЄС і Україною у сфері правосуддя, План дій 2015 р. був переглянутий. Оновлений План дій УКРАЇНА-ЄС у сфері юстиції, свободи і безпеки [3], зараз є основним документом, що регламентує співпрацю між Україною і ЄС у сфері юстиції, свободи і безпеки. Проте можливість розвивати співпрацю України і ЄС у сфері судової співпраці у цивільних справах є і зараз.

Ще в 2015 р. було запропоновано Комітету з цивільно-правових питань розглянути можливість включення, у разі потреби, загального положення про співпрацю Сторін у сфері судової співпраці у цивільних справах в угодах, що укладаються з третіми країнами. Проте в повідомленні 2016 р. відзначалося, що у ряді переговорів з різними третіми країнами про укладення угод про партнерство і співпрацю важко визначити узгодження, оскільки делегаціям держав-членів ЄС в цілому бракує інформації про функціонування судової системи відносно багатьох третіх країн. А включення Положень про судову співпрацю в питаннях цивільного права будуть вигідними тільки тоді, коли всі сторони угоди в рівній мірі здатні гарантувати функціонування судової системи. Це пов'язано не лише з тим, що це досить нова сфера, але і з питанням довіри до правових систем третіх країн, для зміцнення яких недостатньо просто впровадження відповідних правових документів, ґрунтованих на міжнародних конвенціях, але також необхідно, щоб їх установи, системи управління і адміністративні механізми відповідали стандартам Союзу.

Саме тому найбільша увага в документах ЄС, присвячених простору правосуддя, в яких йде мова про Україну, віддається зміцненню судової системи і приведенню її у відповідність з європейськими стандартами.

Також Оціночна місія ЄС з питань правосуддя, свободи і безпеки в Україні звернула увагу на відсутність стратегічного підходу до судової реформи, корупцію в судовій системі, а також недостатній рівень професійної підготовки і низький рівень юридичної освіти, запропонованої у багатьох учбових закладах України. Враховуючи таку критичну оцінку судової системи України, поки неможливо говорити про наявність довіри до неї з боку держав-членів ЄС, а відповідно і про бажання співпрацювати у напрямі визнання і виконання на своїй території судових рішень, винесених в Україні шляхом укладення міжнародного договору про правову допомогу.

Таким чином можна зробити висновок, що подальшими пріоритетами для дій в Україні має бути зміцнення стабільності і ефективності інститутів, що гарантують демократію і верховенство закону і «європеїзації» українських судів [1]. Тільки після цього Україна може сподіватися на проведення успішних переговорів з укладення міжнародних угод про правову допомогу з Євросоюзом.

Список використаних джерел.

1. Петров Р. А. Європеїзація української судової системи як складова євроінтеграційної політики України / Р. Петров // Право України. – 2012. – № 1-2. – С. 300-306.
2. План дій Європейського Союзу в галузі юстиції та внутрішніх справ від 12 грудня 2015 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua>.
3. План дій Україна – ЄС у сфері юстиції, свободи та безпеки від 18 червня 2017 р. [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws>.

БАЛЕСНА ОЛЕНА ДМИТРІВНА

*провідний фахівець кафедри державознавства і права
ОРІДУ НАДУ при Президентові України*

ЩОДО КОНЦЕПЦІЇ ЕКОПОСЕЛЕНЬ У КОНТЕКСТІ СТІЙКОГО СОЦІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ: ДУХОВНО-АКСІОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

Концепція сталого розвитку визнана світовою спільнотою домінантою еволюції людської цивілізації у ХХІ столітті, можливість забезпечити матеріальний, соціальний та духовний прогрес суспільства. Цілі сталого розвитку (ЦСР) були офіційно затверджені на засіданнях Генеральної Асамблеї ООН в кінці вересня 2015р. і включають 17 цілей і 169 конкретних завдань. Україна протягом останніх десятиліть намагалася реалізувати цю тенденцію світового розвитку цілою низкою програмних документів, нормативно-правових актів, серед яких постанова Президії Національної академії наук України № 110 від 15.04.98 «Про наукові основи сталого розвитку України» Програма економічних реформ на 2010-2014 роки «Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава», «Стратегія-2020», Національна доповідь Уряду України «Цілі сталого розвитку: Україна» з розробленою національною системою ЦСР у вигляді 86 завдань розвитку та 172 показників для моніторингу їх виконання та ін. Сьогодні треба визнати, що програмні положення нереалізовані, сталого розвитку не досягнуто, більше того, немає і єдиного розуміння змісту визначення «сталий розвиток», як і шляхів, механізмів його досягнення.

Не вступаючи в полеміку щодо змісту поняття, зазначимо, що схильні підтримувати тих науковців, які вважають більш точним визначення «стійкий розвиток».

Такий погляд ґрунтується на тому, що «стійкість» можна розуміти як здатність утримувати рівновагу, як стабільність, здатність підтримувати певні (стійкі) темпи руху (розвитку). Головними характеристиками (принципами) стійкого розвитку слід вважати якість, ріст та рівноправ'я. Стійкість розвитку країни, її регіонів передбачає збалансований розвиток економічної, соціально-культурної, екологічної, духовної сфер суспільства. Відповідно, всі ці сфери повинні мати в собі всі характеристики, ознаки стійкого розвитку.

Ряд авторів наполягає на необхідності запровадження принципів стійкого розвитку, виходячи із наукових, експертних прогнозів катастрофічних наслідків технократичного вибору цивілізації. Перед людством буквально стоїть загроза вживання через природні, технократичні катаклізми, економічні та соціальні потрясіння, війни.

Д.Рафаель, Г.Єрмак (Годвін) та ін. виводять сферу соціального розвитку як стержневу, від стану якої залежить стійкість в економічній, політичній, фінансовій сферах. Так, Д. Рафаель вивів струнку систему семи базових цінностей соціальної стійкості, які ще ніким не були сформульовані в подібному вигляді. Ці сім цінностей самі по собі самоочевидні, вони встроєні в нашу ДНК, пояснюють дуже багато соціальних явищ та дають ключ до вирішення практично всіх соціальних проблем суспільства.